

409.

**ROZPORZĄDZENIE
MINISTRA PRZEMYSŁU I HANDLU**

z dnia 7 maja 1932 r.

o rozciągnięciu mocy obowiązującej rozporządzenia Ministra Przemysłu i Handlu z dnia 29 marca 1930 r. o legalnych jednostkach miar na część górnośląską województwa śląskiego.

Na podstawie art. 1 dekretu o miarach z dnia 8 lutego 1919 r. (Dz. U. R. P. z 1928 r. Nr. 72, poz. 661) zarządzam co następuje:

§ 1. Moc obowiązująca postanowień §§ 1 do 6 włącznie rozporządzenia Ministra Przemysłu i Handlu z dnia 29 marca 1930 r. o legalnych jednostkach miar (Dz. U. R. P. Nr. 29, poz. 258) rozciąga się na część górnośląską województwa śląskiego.

§ 2. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Przemysłu i Handlu: *Zarzycki*

410.

**ROZPORZĄDZENIE
MINISTRA PRZEMYSŁU I HANDLU**

z dnia 7 maja 1932 r.

o rozciągnięciu działania art. 14 dekretu o miarach z dnia 8 lutego 1919 r. na niektóre rodzaje narzędzi mierniczych.

Na podstawie art. 15 dekretu o miarach z dnia 8 lutego 1919 r. (Dz. U. R. P. z 1928 r. Nr. 72, poz. 661) zarządzam co następuje:

§ 1. Działanie art. 14 dekretu o miarach z dnia 8 lutego 1919 r. (Dz. U. R. P. z 1928 r. Nr. 72, poz. 661) rozciąga się na:

1) wagi i odważniki, służące do ważenia osób za opłatą;

2) przyrządy do mierzenia w obrocie publicznym masy właściwej czyli gęstości (w mowie potocznej zwanej próbą) zboża w stanie zsypanym (gęstościomierze zbożowe);

3) liczniki energii elektrycznej i inne przyrządy miernicze, służące do pośredniego lub bezpośredniego mierzenia w obrocie publicznym energii elektrycznej.

§ 2. Nielegalizowane liczniki energii elektrycznej, zainstalowane przed dniem 1 lipca 1928 r., oraz nielegalizowane transformatory miernicze, zainstalowane przed dniem 1 lipca 1929 r., odpowiadające pozatem postanowieniom art. 14 dekretu o miarach i znajdujące się bez przerwy w tej samej instalacji, mogą w tejsze instalacji pozostać nielegalizowane do terminów, przewidzianych w przepisach o warunkach legalizowania powyższych narzędzi mierniczych, wydanych na podstawie art. 11 powołanego wyżej dekretu.

§ 3. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Jednocześnie tracą moc obowiązującą rozporządzenia Ministra Przemysłu i Handlu z dnia 15 listopada 1924 r. o rozciągnięciu działania art. 14 dekretu o miarach z dnia 8 lutego 1919 r. na niektóre rodzaje narzędzi mierniczych, nieobjęte tym artykułem (Dz. U. R. P. Nr. 101, poz. 933), z dnia 25 czerwca 1925 r. o zmianie terminu wejścia w życie rozporządzeń Ministra Przemysłu i Handlu z dnia 15 listopada 1924 r. i z dnia 31 grudnia 1924 r. o rozciągnięciu obowiązku legalizowania na niektóre rodzaje narzędzi mierniczych (Dz. U. R. P. Nr. 65, poz. 462), z dnia 23 czerwca 1928 r. o rozciągnięciu w części górnośląskiej województwa śląskiego obowiązku legalizowania na niektóre rodzaje narzędzi mierniczych, nie wymienione w §§ 6 — 9 ustawy Rzeszy Niemieckiej z dnia 30 maja 1908 r. o miarach (Dz. U. R. P. Nr. 68, poz. 627) oraz z dnia 21 grudnia 1928 r. o odroczeniu wejścia w życie obowiązku legalizowania transformatorów mierniczych (Dz. U. R. P. Nr. 103, poz. 925).

Minister Przemysłu i Handlu: *Zarzycki*

411.

**ROZPORZĄDZENIE
MINISTRA PRZEMYSŁU I HANDLU**

z dnia 7 maja 1932 r.

o rozciągnięciu mocy obowiązującej statutu urzędów miar na część górnośląską województwa śląskiego.

Na podstawie art. 19 dekretu o miarach z dnia 8 lutego 1919 r. (Dz. U. R. P. z 1928 r. Nr. 72, poz. 661) zarządzam co następuje:

§ 1. Moc obowiązująca statutu urzędów miar z dnia 7 sierpnia 1919 r. (Dz. U. R. P. Nr. 74, poz. 429) z wyjątkiem art. 13 rozciąga się na część górnośląską województwa śląskiego.

§ 2. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Jednocześnie traci moc obowiązującą rozporządzenie Ministra Przemysłu i Handlu z dnia 29 sierpnia 1923 r. w przedmiocie organizacji urzędów miar na ziemiach górnośląskich województwa śląskiego (Dz. U. R. P. Nr. 89, poz. 702).

Minister Przemysłu i Handlu: *Zarzycki*

412.

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA SKARBU

z dnia 13 kwietnia 1932 r.

wydane w porozumieniu z Ministrem Przemysłu i Handlu w sprawie prowadzenia, badania i oceny ksiąg handlowych dla celów państwowego podatku przemysłowego.

Na podstawie art. 76 ustawy z dnia 15 lipca 1925 r. o państwowym podatku przemysłowym (Dz. U. R. P. Nr. 79, poz. 550), której tekst jednolity ogłoszony został w załączniku do obwieszczenia Ministra Skarbu z dnia 27 stycznia 1932 r. (Dz. U. R. P. Nr. 17, poz. 110) zarządza się co następuje:

Prawidłowe księgi handlowe.

§ 1. Za prawidłowe księgi handlowe w rozumieniu ustawy z dnia 15 lipca 1925 r. o państwowym podatku przemysłowym (Dz. U. R. P. Nr. 79, poz. 550), której tekst jednolity ogłoszony został w załączniku do obwieszczenia Ministra Skarbu z dnia 27 stycznia 1932 r. (Dz. U. R. P. Nr. 17, poz. 110) uważa się:

a) księgi handlowe, odpowiadające przepisom obowiązujących kodeksów handlowych, a w kwestjach nieunormowanych w kodeksach zgodne z zasadami księgowości,

b) księgi handlowe, prowadzone według zasad, wyszczególnionych w § 2 niniejszego rozporządzenia.

§ 2. 1) Przy rozpoczęciu czynności handlowych, a następnie z końcem każdego roku operacyjnego należy sporządzić inwentarz majątku ruchomego i nieruchomego przedsiębiorstwa oraz wszelkich należności i długów.

Przedmioty majątkowe winny być wymienione w inwentarzu z podaniem ich ilości i wartości, a należności i długi imiennie, z tem, że obowiązek imiennego wyszczególnienia nie dotyczy weksli.

Nadto przy rozpoczęciu czynności handlowych winien być sporządzony bilans otwarcia, zaś na ostatni dzień roku operacyjnego bilans zamknięcia.

Jeżeli przedsiębiorstwo posiada na składzie znaczną ilość różnorodnych, a drobnych towarów, i nie może bez trudności sporządzać w każdym roku inwentarza, to w takim przedsiębiorstwie wystarczającym jest sporządzanie inwentarza raz na dwa lata. Nie uchyla to obowiązku sporządzania co roku bilansu.

Za podstawę dla sporządzenia bilansu służy inwentarz, sporządzony z końcem danego roku operacyjnego, względnie w wypadku, przewidzianym w ustępie poprzednim niniejszego paragrafu, także inwentarz sporządzony z końcem poprzedzającego roku operacyjnego.

Inwentarz winien być podpisany przez właściciela przedsiębiorstwa lub osoby do tego upoważnione.

Inwentarze i bilanse można wpisywać do przeznaczonych do tego ksiąg lub każdorazowo oddzielnie sporządzać. W tym ostatnim wypadku należy inwentarze i bilanse zbierać i przechowywać w porządku, w jakim po sobie kolejno następują.

2) Księgi handlowe prowadzi się w języku polskim i w walucie państwowej; za zgodą władz skarbowych dopuszczalne jest posługiwanie się innym językiem europejskim (żywym) i jego literami.

Ilość i rodzaj ksiąg handlowych zależy od uznania przedsiębiorstwa z tem zastrzeżeniem, że w księgach tych winny być ujawnione w porządku chronologicznym i systematycznym wszystkie czynności handlowe przedsiębiorstwa, dotyczące majątku oraz należności i długów tudzież rezultaty działalności.

Każda z ksiąg handlowych może się składać z kilku równoległych tomów.

Księgi handlowe przed rozpoczęciem czynności handlowych winny być oprawione, przyczem strony lub karty ksiąg należy zaopatrzyć w kolejne numery porządkowe.

3) Zapisy do ksiąg nie mogą być skutecznie ołówkiem.

W wypadkach, uzasadnionych formą księgowości, księgi mogą być prowadzone na luźnych kartkach i pisane ołówkiem atramentowym (chemicznym). Przy stosowaniu metod przebitkowych księgi handlowe mogą być wtóropisem odbitym zapomocą kalki. Karty jednak winny być należycie przechowywane, grupowane i numerowane.

Każda strona lub karta księgi przy przenoszeniu winna być zsumowana, a w razie zamknięcia rachunku (konta) wyprowadzona suma ogólna, odpowiednio podkreślona. Konta osobowe i rzeczowe mogą być prowadzone saldami. Miejsca próżne w księgach, pozostawione z braku zapisów w tekście, przekreśla się.

Księgi prowadzi się w należyтым porządku, bieżąco i bez zaległości.

Zapisy do ksiąg skutecznie należy tak, aby jasno wyrażały dokonane czynności handlowe, w szczególności zawierać mają: datę, rodzaj czynności i sumę, a nadto przy operacjach, związanych z kupnem i sprzedażą towarów, należy wykazywać dostawcę i odbiorcę z oznaczeniem ilości towarów.

W wypadkach, gdy przy transakcjach gotówkowych (zakupie od producentów rolnych, sprzedaży konsumentom i t. p.) ustalenie osoby dostawcy lub odbiorcy nastęrcza duże trudności, wykazywanie dostawcy lub odbiorcy nie jest konieczne.

Przy drobnych operacjach gotówkowych zapisy można wносить do ksiąg bez oznaczania ilości towarów w łącznych sumach dziennych, zestawionych uprzednio na oddzielnych arkuszach lub obliczonych na podstawie bloków.

Zapisom do ksiąg podlegają sumy brutto niezależnie od potrącanych z nich prowizyj, które należy przy księgowaniu wyodrębnić.

Księgi handlowe nie mogą zawierać rachunków fikcyjnych lub otwartych osobom, podanym pod fałszywymi nazwiskami.

Zapisy do ksiąg winny być skutecznie bezwzględnie po dokonaniu czynności handlowej.

Rachunki, wynikające z operacji towarami ulegają księgowaniu: u wysyłającego towar w dacie wysyłki towaru, zaś u otrzymującego towar po przyjęciu towaru (po uzgodnieniu rachunku z towarem) — niezależnie od pokrycia rachunku, względnie zapłaty należności. W każdym razie otrzymanie towaru winno być uwidocznione w księgach.

Rachunki, wystawiane przez przedsiębiorstwa na wykonane roboty lub dostawy oraz na należne wynagrodzenia za świadczenia i usługi, winny być za księgowane w dacie ich wystawienia.

Kupno i sprzedaż towarów na rachunek własny należy uwidoczniać na kontach towarowych, natomiast niedopuszczalne jest pomijanie tych kont i przeprowadzanie transakcji bezpośrednio przez konta dostawcy i odbiorcy.

Omyłki w księgach prostuje się przez unieważnienie błędnego zapisu (storno) lub przez przekreślenie go i wypisanie właściwej treści.

4) Zapisy do ksiąg winny być udowodnione. Za dowód księgowania uważa się wszelką korespondencję, rachunki, umowy, wyciągi, listy przewozowe itp. dokumenty oryginalne lub w odpisach. Operacje go-

tówkowe, związane z kupnem lub sprzedażą towarów (ustępy szósty i siódmy części 3 niniejszego paragrafu) oraz wszelkie czynności i obroty wewnętrzne, mogą być udowodnione dokumentami, sporządzonymi w przedsiębiorstwie (asygnacje kasowe, kwity składowe, wykazy, listy płac i t. p.), zaopatrzonemi w datę, treść wyjaśniającą i podpisy osób, sporządzających dokument.

Listy handlowe otrzymywane oraz odpisy (kopje) listów wysyłanych winny być utrzymywane w porządku.

W sprawach nieunormowanych w niniejszym paragrafie obowiązują zasady księgowości i zwyczaje handlowe.

Księgi handlowe i wszelkie usprawiedliwiające je dokumenty należy przechowywać w ciągu 5 (pięciu) lat.

Uproszczone księgi handlowe.

§ 3. Przedsiębiorstwa, zaliczone w myśl taryfy, stanowiącej załącznik do art. 23 ustawy z dnia 15 lipca 1925 r. o państwowym podatku przemysłowym, do świadectw przemysłowych:

a) kategorii drugiej punkty 2 i 3, trzeciej i czwartej rozdziału I, trzeciej i czwartej rozdziałów II, V, VI, VII, VIII, IX, X, XI, XII, XIII, XIV, XV, XVI, XVII, XIX, XX i XXI części II lit. A taryfy,

b) kategorii piątej, szóstej, siódmej i ósmej części II lit. C taryfy,

z wyjątkiem przedsiębiorstw wymienionych w ustępie drugim art. 54 ustawy z dnia 15 lipca 1925 r. o państwowym podatku przemysłowym,

mogą prowadzić księgi handlowe według zasad uproszczonej księgowości, wyszczególnionych w § 4 niniejszego rozporządzenia — (uproszczone księgi handlowe).

Księgi handlowe, prowadzone według zasad uproszczonej księgowości, posiadają moc dowodową, określoną w ustępie trzecim i czwartym art. 76 ustawy z dnia 15 lipca 1925 r. o państwowym podatku przemysłowym, pod warunkiem złożenia przez przedsiębiorstwa, prowadzące uproszczoną księgowość, zeznań o obrocie w myśl art. 52 tejże ustawy.

Nadto w wypadkach, w których w myśl przepisów ustawy z dnia 15 lipca 1925 r. o państwowym podatku przemysłowym, całkowite lub częściowe zwolnienie od państwowego podatku przemysłowego oraz stosowanie niższych stawek podatkowych uzależnione jest od prowadzenia przez przedsiębiorstwa prawidłowych ksiąg handlowych, księgi handlowe, prowadzone według zasad uproszczonej księgowości, będą traktowane narówni z prawidłowymi księgami handlowymi (§ 1 nin. rozp.).

§ 4. Przedsiębiorstwa, prowadzące uproszczone księgi handlowe, winny przy rozpoczęciu czynności handlowych, a następnie w końcu każdego roku sporządzić z natury inwentarz według zasad, wyszczególnionych w ustępach pierwszym i drugim części 1 § 2 niniejszego rozporządzenia.

Pozostałości z inwentarza wnosi się do ksiąg, prowadzonych przez przedsiębiorstwo.

Sporządzanie bilansów otwarcia i zamknięcia nie jest konieczne.

Wszystkie czynności, dokonywane przez przedsiębiorstwo, winny być ujawnione w księgach handlowych.

W przedsiębiorstwach, zakupuujących i sprzedających towary za gotówkę, dostateczne jest prowadzenie księgi (konta) kasy i księgi (konta) towarów (przychodu i rozchodu towarów).

W przedsiębiorstwach przemysłowych (rzemieślniczych) oprócz księgi (konta) kasy należy prowadzić co najmniej księgę (konto) produkcji, do której wciąga się z lewej strony — wydatki, związane z produkcją (surowce, robocizna i t. p.), a z prawej strony — przychody, uzyskane ze sprzedaży wyprodukowanych towarów oraz z wynagrodzeń za wykonane roboty. Przy operacjach na kredyt należy prowadzić księgę (konto) dla rozrachunku z dłużnikami i wierzycielami i w razie potrzeby księgę (konto) weksli.

Przepisy, zawarte w części 2, z wyjątkiem ustępu drugiego, części 3, z wyjątkiem ustępu drugiego, oraz części 4 § 2 niniejszego rozporządzenia, obowiązują również przy prowadzeniu uproszczonych ksiąg handlowych.

O ile księgi, prowadzone według zasad uproszczonej księgowości, nie zostały oparałowane i poświadczane w myśl przepisów obowiązującego na danym obszarze kodeksu handlowego, wówczas podlega zaświadczeniu księga obejmująca konto towarów (przychodu i rozchodu towarów) względnie konto produkcji. Zaświadczenia ksiąg mogą być dokonywane przez władze podatkowe I lub II instancji (izby skarbowe, urzędy skarbowe) oraz organa samorządu gospodarczego.

Badanie ksiąg handlowych.

§ 5. Badanie ksiąg handlowych przedsiębiorstw może być uskutecznione jedynie na podstawie pisemnych zarządzeń władz podatkowych.

Badanie ksiąg iść winno w kierunku:

1) ustalenia rodzaju przedsiębiorstwa i zakresu jego działalności;

2) stwierdzenia: a) czy prowadzona księgowość odpowiada przepisom niniejszego rozporządzenia oraz b) czy zapisy w księgach odpowiadają stosunkom faktycznym i czy są rzetelne;

3) sprawdzenia względnie ustalenia obrotów, osiągniętych przez przedsiębiorstwo.

Dla uzgodnienia zapisów w księgach i porównania ich ze stanem faktycznym badanie ksiąg może być uzupełnione przez szczegółowe oględziny przedsiębiorstwa (budynków, maszyn, narzędzi technicznych, składów i t. p.).

Badanie ksiąg winno być dokonane w takim zakresie, aby nie zmuszało do wielokrotnego powtarzania rewizji i prowadzone w ten sposób, by nie hamowało toku pracy przedsiębiorstwa.

Z wyników badania ksiąg handlowych sporządza się protokół.

Protokół badania ksiąg winien zawierać wszelkie dane przedmiotowe, mające znaczenie dla wymiaru podatku, a przede wszystkim:

1) opis przedsiębiorstwa:

a) nazwę i rodzaj przedsiębiorstwa,

b) miejsce jego wykonywania,

c) dane co do rejestracji (rejestr handlowy),

- d) dane co do statutu lub umowy o zawiązaniu spółki, o ile przedsiębiorstwo nie jest własnością osoby fizycznej,
- e) ilość i siedziby oddziałów,
- f) kategorię wykupionych świadectw przemysłowych i ilość kart rejestracyjnych,
- g) ilość pracujących;
- 2) opis rachunkowości:
 - a) okres gospodarczy, objęty księgami,
 - b) rodzaj i forma księgowości oraz spis prowadzonych ksiąg handlowych,
 - c) uwagi co do sporządzenia inwentarza, bilansu otwarcia i zamknięcia,
 - d) uwagi co do prowadzenia księgowości, udokumentowania zapisów i przechowywania dowodów;
- 3) stwierdzone uchybienia i nieprawidłowości w zapisach badanych ksiąg;
- 4) ustalenie obrotu przedsiębiorstwa według stawek podatkowych z wykazaniem ujawnionych różnic i szczegółowym ich wyjaśnieniem.

W razie ujawnienia w prowadzonych przez przedsiębiorstwo księgach zapisów niezgodnych z rzeczywistością lub pomijania zapisów, należy w protokole przytoczyć wszelkie dane, stwierdzające tę okoliczność.

Odpis protokołu wydaje się przedsiębiorcy, który ma prawo bądź niezwłocznie, bądź w terminie do dnia 8, licząc od dnia spisania protokołu, złożyć swe oświadczenie co do uwag, zawartych w protokole.

Ocena ksiąg handlowych.

§ 6. Ocena ksiąg handlowych przy wymiarze podatku przemysłowego należy do władz wymiarowych.

Za prawidłowe uważa się księgi handlowe: 1) których rodzaj, forma i sposób prowadzenia odpowiadają przepisom kodeksu handlowego, względnie przepisom niniejszego rozporządzenia, oraz 2) które są rzetelne pod względem materialnym.

Za nierzetelne uważa się księgi handlowe, prowadzone niezgodnie z istotnym stanem rzeczy.

§ 7. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Skarbu: *Jan Piłsudski*

Minister Przemysłu i Handlu: *Zarzycki*

413.

OBWIESZCZENIE MINISTRA SKARBU

z dnia 25 kwietnia 1932 r.

w sprawie ogłoszenia jednolitego tekstu ustawy o opłatach stemplowych.

Na podstawie art. 178 ustawy z dnia 1 lipca 1926 r. o opłatach stemplowych (Dz. U. R. P. Nr. 98, poz. 570) ogłaszam w brzmieniu obowiązującym od dnia 18 maja 1932 r., jednolity tekst powołanej ustawy, z uwzględnieniem zmian, wynikających z:

- 1) obwieszczenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 4 stycznia 1927 r. w sprawie sprostowania omyłek w tekście ustawy z dnia 1 lipca 1926 r. o opłatach stemplowych (Dz. U. R. P. Nr. 3, poz. 15),
- 2) rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 26 marca 1927 r. w sprawie zmiany art. 170

ustawy o opłatach stemplowych (Dz. U. R. P. Nr. 31, poz. 256),

3) art. 31 (punktu 5) rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 22 kwietnia 1927 r. o rozbudowie miast (Dz. U. R. P. Nr. 42, poz. 372),

4) art. 4, 8 i 11 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 30 kwietnia 1927 r. o należnościach za sporządzenie protestu (Dz. U. R. P. Nr. 43, poz. 381),

5) rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 7 października 1927 r. w sprawie zmiany ustawy o opłatach stemplowych (Dz. U. R. P. Nr. 90, poz. 804),

6) art. 22 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 5 listopada 1927 r. w sprawie zmiany ustroju pieniężnego (Dz. U. R. P. Nr. 97, poz. 855),

7) rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 7 lutego 1928 r. w sprawie opłaty stemplowej od pism, stwierdzających kupno nieruchomości przez instytucje, upoważnione do parcelacji (Dz. U. R. P. Nr. 16, poz. 126),

8) art. 34 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 22 marca 1928 r. o sądach pracy (Dz. U. R. P. Nr. 37, poz. 350),

9) art. 1 ustawy z dnia 17 marca 1931 r. w sprawie zmiany ustawy z dnia 1 lipca 1926 r. o opłatach stemplowych (Dz. U. R. P. Nr. 27, poz. 168),

10) ustawy z dnia 17 marca 1932 r. o kosztach sądowych na obszarze sądów apelacyjnych w Krakowie i Lwowie oraz sądu okręgowego w Cieszynie (Dz. U. R. P. Nr. 27, poz. 251),

11) ustawy z dnia 18 marca 1932 r. w sprawie zmiany ustawy z dnia 1 lipca 1926 r. o opłatach stemplowych (Dz. U. R. P. Nr. 32, poz. 340).

Artykuły 7 — 12, 16, 17, 22, 24, 25, 27, 28, 30 — 33, 43, 47, 50, 54, 58, 61, 65, 67, 72, 73, 75, 79 — 84, 88, 91, 93, 95, 97, 107, 111, 112, 114, 115, 117 — 128, 131, 133, 134, 136 — 140, 142, 145, 147, 151, 154, 156 — 158, 160, 161, 164, 170, 173, 174, i 177 są w załączniku do niniejszego obwieszczenia podane w brzmieniu, ustalonym w przepisach, wymienionych wyżej pod 1 — 11. Inne artykuły ustawy o opłatach stemplowych, zawarte w załączniku, nie uległy zmianie i zostały podane w brzmieniu pierwotnym, ogłoszonym w Dz. U. R. P. z 1926 r. Nr. 98, poz. 570.

Minister Skarbu: *Jan Piłsudski*

Załącznik do obwieszczenia Ministra Skarbu z dnia 25 kwietnia 1932 r. (poz. 413).

U S T A W A

z dnia 1 lipca 1926 r.

o opłatach stemplowych.

CZĘŚĆ PIERWSZA.

Postanowienia ogólne.

Rozdział pierwszy.

Przedmioty opłat stemplowych.

Art. 1.

Opłatom stemplowym podlegają pisma, wymienione w części drugiej niniejszej ustawy, oraz czyn-